

J U H Á S Z G Y U L A : M Ó R A F E R E N C N E K

Mint akit a sors ittfelejtett,
Ugy járom én a furcsa kerttet,
Amely életnek hivatik,
Keresek benne valakit,
Aki szemének bársonyával
És hangja meleg aranyával,
Mint rég, megint elandalít.

Mi nem bucsuztunk el soha,
Két meghitt, régi cimborá,
Ki együtt harcolt, álmodott,
Kiket, mint minden álmodót,
Sokszor felébresztett az élet,
Mikor vetésük semmivé lett.

De valahol, túl földi gondon,
Van egy sarok, hol meghúzódok,
S megint találkozom veled.
S ha mosolyogva kérdezed,
Mi ujság? Én azt felelem:
A nap alatt nincs semmi sem.

Mint a szivarod füstje, tűnik
Az élet, és mint a betűid,
Oly rejtelmesek utjai,
Míg újra látunk valakit,
Aki szemének bársonyával
És hangja meleg aranyával,
Mint rég megint elandalít.

/1934/